

Küreselleştirme ve Küreselleşme

Mehmet BAYRAKDAR*

ABSTRACT

In this article I have made a distinction between the terms globalization and making globalization as for their content and meaning; and I have redefined them in the actual context of international politics and ideological trends. By the former I mean natural process of globalization of mankind; the latter, which I have coined, is used for what people usually understand by globalization.

Keywords: *Globalization (Küreselleşme), Making Globalization (Küreselleştirme), International politics and religion.*

Giriş

Bu makalenin amacı, özellikle 1980'den itibaren gündeme oturan ve adına küreselleşme denen şeyin, aslında küreselleştirme olduğunu göstererek, konunun vakaya uygun olarak zihinlerde doğru çağrışım yaptırmasını sağlamaktır. Bunun için makalenin bu giriş kısmında önce küreselleşme ve vakaya uygun olarak bizim kullanılmasını teklif ettiğimiz küreselleştirme kavramlarının bir tahlili ile tarihsel olgu olarak tanımını yapmaktır. Daha sonra da bir mevzu olarak kısaca küreselleşme ve küreselleştirmeyi ele almaktır.

I. Kavramsal Yaklaşım

Daha önce, Ürgüp Kocamustafa Belediyesi ile ortaklaşa düzenlemiş oldukları sempozyumda sunmuş olduğum bildirimim girişinde Tüksev'in küreselleşme kavramının yanında küreselleştirme diye bir kavram üretmemizin ve kullanmamızın zaruri bir ihtiyaç olduğuna ve bunları birbirinden ayırmamızın gerektiğine vurgu yapmış, bu kavramları da kısaca tanımlamıřtım¹. Aynı düşünceyle burada iki kavramı biraz daha teferruatlı bir şekilde ele almak istiyoruz. Çünkü, 1980'li yıllardan itibaren Amerikan siyasetlerinin ve stratejistlerinin oluşturdukları ve sık sık kullanılmaya başlanan "globalization" kavramını, "küreselleşme" olarak karşılanması birçoğ açıdan yanlıtıcıdır. Bunu göstermek için, meseleyi önce 1) dilbilgisi ve sonra da 2) anlambilim açısından ele alalım.

* **Prof.Dr.**, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi.

1 Bayrakdar Mehmet: "Küreselleşme ve Küreselleştirmede Dinin Yeri ve Geleceği", Kültür ve Küreselleşme Sempozyumu, 16-17 Mayıs, 2002.

1) Dilbilgisi açısından, globalization kelimesi, "sifer", "yerküre", "dünya", "yuvarlak cisim" gibi anlamları olan Latince asıllı globe isminden önce globalize (küreselleştirme, küre yapma, küreselleştirme) şeklinde geçişli fiil hale getirilmiş; sonra bu fiile, fiil anlamına yine Latince action ismi eklenerek, İngilizce ses uyum kurallarına uygun değişiklik ile kelime bir fiil-isim (masdar ismi) olarak globalization şeklini almıştır. Dolayısıyla globalization yapı ve anlam itibariyle geçişliliği ve etken hali ifade eden bir kelimedir. Buna göre kelimenin Türkçe'ye uygun tercümesi küreselleşme değil; küreselleştirme olmalıdır. Çünkü küreselleşme kelimemiz, yapı itibariyle geçişsiz ve edilgen; dolayısıyla kendiliğinden küre olma gibi bir anlam taşımaktadır.

2) Meselenin anlambilim yönüne gelince, globalization dilbilimsel yapısına uygun olarak daha önce de belirttiğimiz gibi "küreselleştirme", "küresel yapma" demektir. Etken bir fiil-isim olduğu için bir fâili ve bir de fâilinden başka mefulu (konusu) vardır. Yani birinin bir şeyi küre yapması, küre haline getirmesidir. Küreselleşme kelimemiz, dilbilim açısından yapı itibariyle edilgen olduğundan, bunun sadece mefulu, vardır; başka bir ifadeyle fâil konu olmuştur. Bir açıdan küreselleşme, küre olma ve küre haline gelme gibi edilgen anlamlar içerir. Dolayısıyla, kısaca ifade edecek olursak, küreselleşme, küreselleştirmenin konusu olmak demektir ki, özellikle 1980'i yıllardan itibaren siyasî, ekonomik ve ideolojik alanlarda konuyla ilgili lehte ve aleyhteki tartışmalar ve fiilen yapılanlar, gerçekçi ve basiretli bir şekilde değerlendirildiğinde, meselenin küreselleşme değil küreselleştirme olduğu açıkça görülecektir. Böylece küreselleşme ve küreselleştirme kavramlarını, hem kavramsal yaklaşım yönünden hem de aşağıda ele alacağımız günümüzdeki şekliyle olgusal yaklaşım yönünden birbirinden ayırdetmek gerektiğini belirttikten sonra bu iki ayrı kavramı tanımlayalım:

a) Küreselleşme: Nüfus artışı, göçler, ticaret ve gezgincilik (turizm) gibi doğal etkenler, olgular ve ihtiyaçlarla insanlığın kendi kendine bütünleşmesidir; doğal bir yakınlaşma sürecidir. Küreselleşme kavramına yakın kavramlar: Kültürleşme (akültürasyon), katılım (entegrasyon), uyumculuk (adaptasyon)'dur.

b) Küreselleştirme: Baskın bir siyasî ve ideolojik gücün kendi değerleri etrafında ve belirli amaçlar için doğrudan ve dolaylı yollarla belirlenen bir plana göre sevk ve idare etmesidir. Buna yakın kavramlar: Sömürgecilik (emperyalizm), sosyal darvinizm, enternasyonalizm, sosyalizm, kapitalizm ve komünizm'dir.

Bu tanımlar, aşağıda söyleyeceklerimizle daha da açıklığa kavuşacaktır. Bizim yaklaşımımız ve tanımlarımız açısından, küreselleşme adı altında bugüne dek söylenenlerin çoğunun aslında küreselleştirme adı altında ifade edilmiş olmasıydı diye düşünüyoruz.

II. Tarihsel Olgu Olarak Küreselleşme ve Küreselleştirme

İnsanda bir kısım doğal saikler ve özellikler vardır ki, bunlardan şu ikisi, bir insanın diğeri ile ister istemez ilişki kurmasını gerektirir: İhtiyaç ve Hükmetme.

Genel olarak, ihtiyaç, insanı küreselleşmeye; hükmetme de insanı küreselleştirmeye yöneltmiştir diyebiliriz. Aşağıda sayacağımız başka haricî nedenlerle, insanlık tarihinin başlangıcından bu yana bu iki olgu, çoğu zaman da ayrılmaz bir biçimde iç içe varola gelmiştir. Küreselleşme, küreselleştirmeye zemin hazırlamış olmakla birlikte ve geçmişteki iç içeliğine rağmen, bugün bu iki olgu artık ayrı yürümektedir; bu açıdan da ayrı düşünmemiz gerekir.

Küreselleşme ve küreselleştirmenin nedenleri, yukarıda işaret ettiğimiz gibi bunların insan doğasından kaynaklanan ihtiyaç ve hükmetme gibi temel iki nedeni vardır.

İhtiyaç, tarih içerisinde insanların aile, kabile, kavim ve millet gibi toplulaşmasını, birer meslek edinerek üretim ve tüketim esasına dayanan ticareti ve iktisadî hayatı doğurdu.

Hükmetme, aile reisliğinden devlet reisliğine idarî ve siyasî hayatı ortaya koydu.

İnsanlık tarihte bunları yaparken başka önemli haricî nedenler de vardı. Din, bilim, teknoloji, felsefe ve sanat.

Din, bugün olduğu gibi, insanlığın başlangıcından beri küreselleşmenin ve küreselleştirmenin en eski fakat en etkili nedenidir. Hatta bazı antropologlar ve kültür tarihçilerine göre, din başlangıçta insanlığın her şeyiydi. Devlet, hukuk, ahlâk, felsefe, bilim ve sanat hepsi dinden ortaya çıkmıştır². Hz.Adem'den Hz.Muhammed'e temel inançlar ve ibadetler açısından tekrarlanan ilâhî din ve tarih içerisinde onun putperestlik ve başka türlü şekillerde bozulmasıyla ortaya çıkan din şekillerinde varolan birçok öğretiy ve kavram, insanların küreselleşmesine neden olmuştur. Çünkü bütün dinler, ihtiyaç ve hükmetmeden doğan yerel yapılanmaları evrensel olan ülküsel yapılanmalara doğru değiştirmeyi amaçlamışlardır. Bu, bir dinin ve o dinin müntesipler topluluğunun mekânsal ve kitlesel yayılımını ve büyümesini sağlamıştır. Yahudilikteki yeryüzü krallığı, hıristiyanlıktaki yeryüzünü İncilleştirme demek olan ekümenizm ve misyonerlik hareketi, İslâm'daki ümmetçilik bunun en tipik örnek kavramları ve öğretileridir. Zaten, Kur'an'da da "Ey insanlar! Şüphesiz Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık; birbirinizle bilişmeniz için sizi şubeler ve kabileler halinde kıldık. Allah indinde en değerliniz en takvalı olanlarınızdır. Şüphesiz Allah bilici ve haberdardır."³ şeklinde belirtildiğine göre insanlığın ortak kaderi, din de dahil çeşitli yollar ve nedenlerle sürekli bilişim ve küreselleşmedir.

Diğer taraftan, insanlığın zihinsel ve toplumsal gelişimiyle eşgüdümse olarak gelişen bilim, teknoloji, felsefî düşünce ve sanat gibi etkinlikler ile onların yarattığı iktisadî hayat, bugün de gözlemlediğimiz gibi, insanlığın sürekli küreselleşmesine neden olmuştur.

İnsanlığın geçmişteki bu bilişim süreci her zaman sulh için de olmamıştır. Büyük savaşlar olmuş; büyük devletler ve imparatorluklar kurulmuştur. Bu son tarz küreselleşmeye, kısmen geçmişin küreselleştirmesi de diyebiliriz; ancak bu, âmilleri vasıfları ve hedefleri bakımından aşağıda anlatmaya çalı-

2 De Coulanges (F): La Cité Antique, Paris, Hachette, tarihsiz, s. 136 vd.

3 Kur'an-ı Kerim: Hucurât (49), 13.

şacağımız küreselleştirmeden çok farklıdır. Böyle bir girişten sonra esas konumuz olan küreselleştirmeye dönelim.

Küreselleştirme

a) Tarihçe

Günümüzde de bilim-teknolojik gelişmeler, uzaktan haberleşme (telekomünikasyon), medya, gezginlik (turizm) ve ticarî ilişkiler ile geçmişte olduğu gibi bugün de küreselleşme hızlı bir biçimde sürmektedir. Ancak, daha önceki söylediklerimizden de anlaşılacağı gibi bu, gerçekten doğal bir küreselleşme olduğu halde, günümüzde küreselleşme adı altında bazen bunların da dahil edilerek tanımlanan ve tartışılan küreselleşme değildir; biz buna küreselleştirme diyoruz; girişte yaptığımız tanımını vâkıya uygun olarak burada açmaya çalışacağız.

Medeniyetin temsilcisi ve insanîyetçiliğin merkezi olduklarını iddia eden batılilar, I. ve II. Dünya savaşlarında hunharca birbirlerini öldürerek, Amerikalıların Japonları atom bombasıyla yamyamca soykırma uğratmakla, tarihlerine büyük bir kanlı leke düşürmüşlerdir. Elli milyondan fazla insanın ölümünün bedeli, ırklar teorisinin verdiği ırkların üstünlüğünün hakimiyeti ile ellerinden çıkarmak zorunda kaldıkları eski sömürge ülkelerindeki hammaddelere yeniden ulaşmak ve yeni pazarlar bulmak gibi yeni ihtiyaçların karşılanmasıdır. Burada Nazilerin yahudi katliamını da özellikle zikretmek gerekir; zira küreselleştirme fikrinin hayata geçirilmesinin en temel âmillerinden birisi budur.

Savaşların sona ermesinin hemen ardından Avrupa'da ve Amerika'da yeniden siyasî yapılanmalar başlamıştır. 1946-1950 yılları arasında birçok milletlerarası anlaşmalar yapılıyor ve alınan kararlar doğrultusunda birçok kurum ve kuruluş ortaya çıkıyor. Bunlardan ilki, Avrupa hıristiyan ülkelerinin barışını hedef alan "Roma Kömür ve Çelik Anlaşması"dır, ki bugünkü AB'nin temelini oluşturur. Amerika'nın girişimiyle kurulan Birleşmiş Milletler ve NATO; Rusya'nın girişimiyle kurulan Varşova Paktı bunların en önemlileridir. Sonra bunları Amerika'da sermayeyi yönetmek için kurulan daha özel kuruluşlar izledi: Uluslararası Para Fonu (IMF), Dünya Bankası (WB.), Dış Ticaret Örgütü (WTO) gibi. Bunlardan daha da özellikleri kuruldu: GATT, AGSK., AGIT., NAFTA., ASEAN., MERCUSOR gibi.

Hukukî alt yapı düzenlemelerine dayanan, sermayenin araç-olarak kullanıldığı ve nihai amacı dünyayı tek elden yönetmeye yönelik bu anlaşmalar ve kuruluşları, Avrupa Bloku, Amerikan Bloku ve Rusya Bloku olarak üç blok olarak sınıflamak mümkündür. Ne var ki, aşağıda da işaret edeceğimiz gibi, bu blokların ayrılığı, şekli ve söylemsel bir ayrılık olmuştur. Nitekim, Amerikan Başkanı George Bush (Baba Bush) ile Rusya Devlet Başkanı Gorbacov'un 1988 Malta'da buluşmasında Rusya'nın blokluğunun feshine ve böylece "soğuk savaşa" son verilmesi kararlaştırıldı; Gorbacov'un ağzından dünya kamuoyuna "Yeni Dünya Düzeni" (New World Order) açıklaması yapıldı. 1990 yılından itibaren fiilen Sovyet Bloku ortadan kalkmış oldu. Böylece Yeni Dünya Düzeni, aynı anlama gelen Globalization (Küreselleştirme) ve

Global Vilage (Küresel Köy) tabirleri ile birlikte Amerika'nın dünyayı tek elden yönetmeye ilişkin resmî siyasetine dönüştü.

Yeni Dünya Düzeni'nin ne olduğu ve kimlerin bu düzeni yönettiğini anlayabilmek için tarihen çok daha gerilere gitmek gerekir. Teferruata kaçmadan konuyla ilgili çok kısa bir özet yapmak istiyoruz. Bilindiği gibi daha İslâm'ın doğuşuyla birlikte yahudiler ve hıristiyanlar İslâm'a düşman olmuşlardır. İspanya'nın fethi ve Osmanlılar'ın Balkanlar'daki fetihleri karşısında kilise ve krallar müslüman ve Türklere karşı, Avrupalıları sürekli birliğe davet etmişlerdir. Avrupa'ya bir hıristiyan birliği (Christendome) olarak 893 yılında ilk kez Anglo-Sakson kralı Alfred (849-899)'tir⁴. Tarih içerisinde, yahudiler ve hıristiyanlar, gerek ayrı ayrı gerekse ortaklaşa kurdukları gizli ve açık cemiyetler ile sürekli olarak özellikle Türklere karşı Yahudi-Hıristiyan birliğini vücuda getirmişlerdir ki, bu birlik Illuminati ve Masonluk adlarıyla Gizli Dünya Devleti olarak yürütülmüştür. Bugün küreselleştirmenin adı olan Yeni Dünya Düzeni (New Order of the World), gizli devlet düzeninin ve Illuminati'nin bir üyesi olan Adam Weisshaupt tarafından 1 Mayıs 1776 yılında Mürşitler Locası'nı kurunca, bu locanın ambleminde açık olarak kullanılmıştır. Daha sonra, Yeni Dünya Düzeni kelimesi, Latince olarak "Novus Ordo Seclerum" (Çağların Yeni Düzeni) şeklinde 1933 tarihinde Roosevelt'in emriyle bir dolar üzerine de işlenmiştir. Bu gizli devlet, "Yeni Dünya Düzeni" adıyla artık daha önceleri tasarlanan ve planlanan dünyayı tekelden yönetmeye yönelik bugünkü projeleri gerçekleştirmeye yönelecektir. Eskiden buna karşı koyabilecek geleneksel yerleşik üç düzen vardı. Avrupa, Osmanlı ve Rusya. Bunun için, önce Avrupa seçilmiş ve Fransa'dan başlanmıştır, hazırlıkları bir-iki asır önceye giden "Eşitlik, Kardeşlik ve Hürriyet" sloganlarıyla 1789 Fransız Devrimi gerçekleştirilmiştir; din yerine Laiklik ikâme edilmiştir. Sonra 1839 Tanzimat hareketiyle Osmanlı halledilmiştir. Nihayet 1917 Bolşevik İhtilali ile de Rusya Krallığına son verilmiştir; bu ihtilalin liderinin gerçek ismi Qulianow'dur ve yüksek dereceli bir masondur, kod adı Lenin'dir; kendisiyle birlikte hepsi Rus yahudisi olan 28 kişi daha vardır ki, onlar da masondur. Aynı şekilde Fransız Devrimi ve Tanzimat'ın liderlerinin çoğu da masondur. Bunlar Yeni Dünya Düzeninin ilk evrensel plandaki aşamalarıdır. Sonraki gelişmeler, Avrupa ve Osmanlı topraklarında küçük devletler yaratmak olmuştur.

Amerika Birleşik Devletleri 18. yüzyıldan itibaren hemen hepsi mason ve bazıları da hem yahudi olan cumhuriyetçi ve demokrat partili başkanların idaresi altında yeniden inşâ edilmeye başlanınca, onlara karşı 1822 yılında çok ilginç bir Anti-Masonik parti kurulmuştur. Bu parti, daha o günlerde, ABD'nin masonluk ideallerine göre kurulmuş bir devlet olduğunu; bu devletin masonluğu dünya dini yapmaya çalışacağını ve siyasî, toplumsal ve ekonomik projelerle tek dünya devleti kurmayı amaçladığını işlemiştir.

4 Herrin (J.): The Formation of Christendome, Fontana, 1987, s. 8; Altındal (A.): Gül ve Haç Kardeşliği; Avrupa Birliğinin Gizli Masonik Kimliği, Ankara, Yeni Avrasya Yayınları, 2003, s. 20.

Amerika'nın topyekün bir dış siyaseti olarak Yeni Dünya Düzeni'nin çağın şartlarında yeniden şekillendirilmesi, R. Reagan zamanında o zaman CIA. Başkanı George Bush ile açıkça siyaset sahnesine konulmuştur. Bir yandan ünlü stratejistlere konunun teorik söylemi hazırlanmıştır ki, en iyi ifadesini S. Hantington'ın "Medeniyetler Çatışması" ve F. Fukuyama'nın "Tarihin Sonu" adlı eserlerinde görüyoruz. Diğer yandan da, George Bush'un başkanlığında, konuyu siyaset sahnesinde icra etmek olmuştur. Daha önce de işaret ettiğimiz gibi Malta buluşmasında George Bush, Gorbacov'a bu düzeni dünya kamuoyuna ilan ettirmiştir ve bunun gereği olarak da 1990 tarihinden itibaren Sovyet Bloku da parçalanmıştır. Buna karşılık, AB.'nin coğrafi olarak büyümesine hız verilmiştir; daha önce Avrupa Topluluğu (AT.) diye anılan bu kuruluş, aynı tarihten itibaren de "Topluluk" yerine "Birlik" ismiyle anılmaya başlanmıştır. Böylece daha önce oluşturulan bazı blok ve topluluklar parçalanıp küçültülürken, parçalanmış diğer bazı ülkeler yeniden bütünleştirilmeye çalışılmaktadır. Bu da, bize küreselleştirmenin ruhu ve işlevi hakkında bir bilgi vermektedir. Bu çok kısa tarihçeden sonra, küreselleştirmenin ruhuna ve amacına bir göz atmak gerekiyor.

b) Ruh ve Amacı

Bugün konuyla ilgili yazılanlara ve söylenenlere bakılınca birbiriyle taban tabana zıt iki ana görüş vardır:

1) Küreselleşme (bu adla tartışıldığı için burada küreselleşme diyoruz), çağdaşlaşma, ekonomik ve siyasî gelişme, demokrasi ve insan haklarının dünyada yaygınlaşması ve Batı barışının (pax occidentalis) demektir; o halde mutlaka desteklenmelidir.

2) Küreselleşme, çok yönlü yeni bir emperyalizm ve sömürü düzenidir. Mutlaka karşı çıkılmalıdır.

Küreselleştirmeci siyaset ve ideolojinin zâhirî söylemlerine ve görünen işleyişine bakılınca birinci görüşün doğru olduğu zannına kapılınabilir. Küreselleştirmenin bâtınî yönüyle değerlendirilince ikinci görüş daha doğrudur; fakat bu ikinci görüş yeterli açıklama değildir.

Küreselleştirme veya Yeni Dünya Düzeni görüntüdeki siyasî ve iktisadî işleyişinin ötesinde, 1948'de İsrail Devleti'nin kuruluşundan sonra, gerek Tevrat'ta ve gerekse İncillere ekli "Yuhanna'nın Kehanetleri" kitabında âhir zamana ilişkin efsanelerin gerçekleştirilmesine yönelik yeni dinî ve ideolojik yapılanmadır. Theodor Hertzl, 1890'da İsviçre'de Dünya Siyonist Birliği'ni kurarken, yahudilere, Tevrat'ta vaad edilen Mesih'in gelmeyeceğini, çok bekledik artık Mesih biz olacağız diyerek yola çıkmış ve İngilizler ve Fransızların yardımıyla 1948 yılında İsrail Devleti'ni kurmaya muvaffak olmuştur. Buna karşılık, İsrail'i Deccal'i gören ve Hz.İsa'nın geleceğini ve dünyaya hristiyan hakimiyeti kuracağını öngören Yuhanna kehanetleri de özellikle evanjelist hristiyanları uyandırdı ve harekete geçirdi. Özellikle 1950'li yıllardan sonra hristiyanlar arasında da Avrupa ve Amerika'da Hz.İsa'nın dönerek yeniden dünya hakimiyeti kuracağı konuları işlenmeye başlandı. Ancak, özellikle Amerikan evanjelistlerinin çoğu, Hz.İsa'nın dönmesinin şartı-

nın Deccal'ın ortaya çıkması ve dünyaya hakim olması olduğunu kabul ettiklerinden, önce Deccal'ı büyütmenin gereğine inanmaktadırlar. Bunun için de geçiş döneminde yahudilerle işbirliği yapmışlardır⁵.

O halde, yukarıda belirttiğimiz gibi, 1 Mayıs 1776'da isimlendirilen ve George Bush'un başkanlığı zamanında fiilen artık yeniden sahneye konan Yeni Dünya Düzeni, ruhunu yahudilik ve hıristiyanlıktan alan tek bir Dünya Devleti kurmaya yönelik sürdürülen bir dinî, siyasî ve ideolojik harekettir. Bu hareket, kökenleri ve merkezi Amerika'da olan,

- 1) Çokuluslu siyasî kuruluşlarla,
- 2) Çokuluslu sermaye şirketleriyle,
- 3) Medya ve iletişim vasıtalarıyla,
- 4) Çokuluslu gizli örgütler,
- 5) Ulusal ve uluslararası sivil toplum kuruluşları.

ile yürütülmekte ve denetlenmektedir. Bunlara, ortam hazırlayıcı olarak yaratılan ve yönlendirilen terör faaliyetlerini de eklemek gerekir.

Temeli dinî olan bu küreselleştirme hareketi, bugün Türkiye de dahil bütün Ortadoğu müslüman ülkeleri hedef almış durumdadır. Küreselleştirme dinî olmakla birlikte, aynı zamanda da iktisadîdir. Dünyanın işletilen ve henüz işletilmeye açılmamış yer altı kaynaklarının % 70'i Fas'tan Afganistan'a, Orta Asya'dan Yemen'e bu dikdörtgen alan içerisinde; bu da iştah kabartıcı bir durumdur. 1980'lerden itibaren milli gelir seviyeleri düşen Amerika ve Avrupa ülkeleri ile onların çokuluslu ve ulusal şirketleri bu menfaat ilişkileri doğrultusunda küreselleştirmeyi desteklemektedirler.

c) Küreselleştirme Edebiyatı

Küreselleştirme, küreselleştirmeci güçler tarafından çok farklı şekilde ve çok farklı sahalarda amaçlarına uygun söylemler geliştirmektedirler; bunları da çok farklı yollarla halka sunmaktadırlar. İşte bu asılsız ve yönlendirici söylemlerine "Edebiyat yapma" dediğimiz kabilden küreselleştirme edebiyatı diyoruz.

Küreselleştirme edebiyatının esasını, alternatif ideolojinin yokluğu tezi oluşturur. Buna göre, genelde Batı özelde Amerikan demokrasisi, kapitalizmi ve kültüründen başka yaşamaya müsait bir ideoloji yoktur. F. Fukuyama ve S. Hantington gibi daha birçok stratejistin edebiyatı bunun üzerine kuruludur. Doğu Bloku bunun için yıkıldı; komünist ve sosyalist ideolojinin iflası gösterildi. Aynı amaçlı oyunlar şimdi İslâm'a karşı yapılmaktadır. İslâm dünyasında çok çeşitli tezgahlar düzenlenmekte. Gaye İslâm'ı siyasî, ideolojik ve manevî bir güç olmaktan çıkarmaktır. Bu tezgahlardan, en eskisi İslâm reformculuğu ve modernizmidir. Bunun amacı, İslâm'ı olur olmaz bir şekilde batılı siyasî, kültürel ve ideolojik fikirler ve değerlerle denkleştirerek, İslâm'ı böylece Batı'yı onaylatarak İslâm'ın ruhunu söndürmektir. Şimdilik en son tezgah, "İslâmî Terör"dür. Yeni silahlı dinî akımlar çıkararak,

5 Bu konuyla ilgili Armegadon adıyla yazılan birçok eser okunabileceği gibi; özellikle: Grace Hallsell'in Tanrı'yı Kıyamete Zorlamak (Çevirenler: M. Acar-H. Özmen), Kim Yayınları, 2002, adlı eserin okunması tavsiye edilir.

bunlardan maşa olarak kullanılan müslümanlara terör işletmektir. Böylece de, hem dünya kamuoyunda olumsuz bir İslâm imajı yaratmak, hem de müslüman ülkeleri korkutarak bir adım daha Batı'ya bağımlı kılmaktır. Ayrıca bununla çeşitli İslâm ülkelerindeki devletler ve hükümetlere, masum ve samimi müslümanları daha çok baskı altında tutturmayı da hedeflemekteler. Bu alternatif ideoloji yokluğunu yaymak için çeşitli vasıtalar kullanılmaktadır. Bunlardan bazılarına işaret edelim.

1. Medya: Küreselleştirmeci gücün, dünyada bugün en çok kullandığı vasıtalarından birisi görsel ve yazılı medyadır. Çoğu günlük gazeteler bunda başrolü oynamaktadır. Haber manşetlerinden özel köşe yazılarına kadar bazı gazeteler sürekli milletlerin yerleşik kültürel ve dinî geleneklerini çarpıtmayı ve yozlaştırmayı hedef almaktadırlar. Çünkü milletleri koruyan en kuvvetli manevî unsurlar milletlerin yerleşik, geleneksel, kültürel ve dinî değerleridir. Medya özellikle 1789 Fransız devrimiyle önce Avrupa'da bu devrime ister doğrudan dinî gerekçelerle, ister kültürel gerekçelerle karşı çıkan bütün hareketleri gericilik, yobazlık, kökten dincilik gibi olur olmaz sloganlarla damgalamışlardır. Bu medyatik slogan, daha sonra 1839 Tanzimat Fermanı ile Türkiye'ye ve 1917 Bolşevik İhtilali ile Rusya'ya da girmiştir.

Günümüzde de medya bu misyonunu ağırlıklı bir biçimde dünyada sürdürmektedir. Elbette medya toplumlarda olup bitenlere duyarsız kalmaz; toplumda olan iyilikler kadar kötülükleri de haber etme hakkına sahiptir. Ancak bunlar belirli zaman ve zeminlerde, örneğin 28 Şubat öncesinde ve sonrasında Türkiye'de bazı dindar geçinenlerin yaptıkları adi olaylar –ki bunlar her zaman her toplumda da olabilen günlük olaylardır- haber etmede olduğu gibi, adeta özel bir misyonla ve yönlendirme ile ele alınıp sunuluyor ki, haberlerin yankısı o kişiler ve olaylarıyla sınırlı tutulmuyor, onların tâbi olduğu dinî anlayışlar ve kimseler bütün olarak hedef alınıyor.

2. Dinlerarası Diyalog: Küreselleştirmenin bir başka aracı ve söylemidir. Dinî çoğulculuk söylemiyle desteklenen bu hareket, zâhirde din savaşlarını önlemeye ve dinlerarası kardeşliğin tesisine yönelik bir hareket gibi takdim ediliyorsa da, gerçek anlamıyla dinlerin bir diyalogu ve yüzleşmesi değildir. Elbette taraflar arasında iyi niyetliler olabilir; fakat şimdiye kadarki diyalogda, olması gereken tez-antitez ve bundan çıkması gereken sonuç yoktur. Diyalog adı altında zâhirde yapılan şey, dinlerde varolan veya varolduğu sanılan ortak değerlerin ortaya konmasıdır. Bu da en çok diyalog taraftarlarından hristiyanlara yaramaktadır; bugünkü şekliyle diyalog atmosferi misyonerlere faaliyetleri için oldukça psikolojik bir zemin hazırlamaktadır. Diyalog destekli misyonerlik hareketi, din değiştirmeyi hedef almaktadır. Din değiştirmek sadece bir dinden öbürüne geçiş değildir; yani sadece tek başına bir iman değişimi değildir; bu aynı zamanda o imanın ait olduğu kültürel ve diğer değerler dünyasının da kabulüdür. Böylece, sözgelimi hristiyanlaşan her müslüman Türk, Türk-müslüman âdetlerini ve geleneklerini terkederek ister istemez batılı kültürel değerlerin taşıyıcısı ve temsilcisi olmak durumundadır. İşte bunun için son günlerde hem Türkiye ve Türk Cumhuriyetlerinde hem de diğer İslâm ülkelerinde özellikle evanjelistlerin yaptığı yoğun bir misyonerlik faaliyeti vardır.

Dinlerarası diyalog fikri, her ne kadar 1962-1965 yılları arasında II. Vatikan Konsili'nde kararlaştırılmış ve ilan edilmiş ise de, bu fikir daha önceleri işlenmeye başlamıştır. Amerikalı pastor F. Buchman, 1926 yılında İngiltere'de Oxford Grubu olarak da bilinen "Manevî Cihazlanma Örgütü" adıyla yeni masonik bir örgüt kurmuştur. Bu örgüt, 1945-1950 yılları arasında özellikle Avrupa milletlerini barıştırmakla uğraşmıştır. Bu örgüt, İstanbul'da da tüm kurucuları mason olan bir şube açmıştır ki, faaliyetlerini antikomünizm üzerine yoğunlaştırmıştır. 1957'de bu manevî cihazlanma örgütü, İbrahimî dinler projesini geliştirerek bunu mason localarının teklifi haline getirmiştir; bu projeyi gerçekleştirmek ve İstanbul'u dünya dinlerinin başkenti yapmak için de Menderes'e ünlü "İstimplak ve Onarım" projesini sunmuştur⁶.

3. Uluslararası Sivil Toplum Örgütleri: Demokratikleşme, liberalleşme, insan hakları, hümanizm gibi söylemlerle ortaya çıkan ve uluslararası kuruluşlara bağlı olan birçok sivil toplum örgütü, nihaî olarak küreselleştirmeye hizmet etmektedir; bu örgütler küreselleştirmeci güç ve onun daha üst düzey örgütleri tarafından kurdurulmuştur ve onlar tarafından yönetilmektedir⁷.

Elbette, her ülkeye ait bağımsız çalışan ve faydalı sivil toplum örgütleri de vardır; bu iki sivil toplum örgütlerini birbirine karıştırmamak gerekir. Çoğu sivil toplum örgütü ve gönüllü kuruluşlar, hakikaten faydalı işler ve maddî yardımlar yapmaktadırlar; ancak bunları sırf Allah rızası için değil, bunlar aracılığıyla ideolojik eğilimlerini de anlatmaktadırlar.

d) Küreselleştirmeci Güçler ve Kuruluşlar

Aslında çoğu kimse bu güçlerin kimler ve hangi kuruluşlar olduğunu bilmemektedir; yukarıda söylediklerimizden de bu zımnen açığa çıkmıştır. Fakat kısaca da olsa konuyu ele almada yarar vardır.

Küreselleştirme veya yeni dünya düzeninin bir karar organı vardır; işlevleri farklı birden çok yürütme organı vardır. Bazıları gizli ve kapalı devre çalışırlar; bazıları açık kuruluşlardır.

Karar organı, nihaî kararlar için tek bir karar organı vardır; bu da Illuminati'dir. Buna Öküzün Gözü de denir. Çok gizli bir örgüttür; siyonistlerden oluşan üç üyesi vardır: İsmi bilinen tek üye, H. Kissinger'dır. Diğer kuruluşların hepsi yürütme organı durumundadırlar.

Yürütme Organları: İki sınıfa ayrılırlar:

1. Doğrudan Yürütme Organları: Bunlar gizlilik esasına ve ilkesine göre kurulmuşlardır. Önem ve öncelik sırasına göre:

A) Council on Foreign Relation (CFR), 2. Bilderberg Group (BB), 3. Trilateral Commission (TC); bunlara aynı zamanda üst mason kuruluşları da denir.

B) Mason locaları

6 Altındal (A.): A.g.e., s. 151.

7 Texe Marrs: Illuminati, Entrika Çemberi, Çevirenler: A. Çimen-P. Demir, 5. Baskı, İstanbul, Timaş, 2002, s. 28-36.

C) Önmason kuruluşlar: Önem ve öncelik sırasına göre: 1. Rotari'ler, 2. Lions'lar, 3. Diners'ler, 4. Boney'ler, 5. Scott'lar.

2. Dolaylı Yürütme Organları

a) Siyasî Olanlar: Birleşmiş Milletler, NATO

b) Ekonomik Olanlar: Dünya Bankası, IMF

c) Dinî Olanlar: Amerikan Evanjelist Kiliseler

Bunların dışında merkezi ABD'de olan çok etkin birçok uluslu finans ve sermaye kuruluşlarıyla siyasî ve ideolojik kuruluşlar vardır ki, bunlar küreselleştirmenin aracı kuruluşlarıdır.

Bütün bu kuruluşlar, ABD ve İsrail'in dünya politikasını oluştururlar. Başka bir ifadeyle küreselleştirme ABD'nin bugünkü devlet politikasıdır; yürütmeyi tek elden idare eden bu devlettir.

O halde şimdiki haliyle küreselleştirmeyi burada yeniden daha açık bir şekilde tanımlayacak olursak, siyonizm ile amerikanizmin dünyayı tek elden yönetmeye dair işbirliğidir diyebiliriz. Aşağıda ele alacağımız küreselleştirmenin geleceği konusunu iyi anlayabilmek için burada siyonizm ve amerikanizm hakkında çok kısa tanımlama yapmak gerekir.

Siyonizm, Th. Hertz ve diğer Avrupalı yahudilerin kurdukları seküler yahudi milliyetçiliği ve ideolojisidir. Geleneksel yahudilikten kaynaklanan yahudileri üstün, diğer milletleri köle görme vardır. İktisadî açıdan liberal kapitalizmi savunur. Masonluk esas ve esprisini taşır. Siyonistler aynı zamanda çoğunlukla masonlardır.

Amerikanizm, kültürel anlamda hristiyan batı kültürünü temsil eder, siyasî anlamda liberal demokrasidir; dinî anlamda ise iki farklı anlayış vardır: Protestanlık veya Katolik olarak geleneksel hristiyanlıktır; ikincisi kökten dincilik ve haçlılık anlamına evanjelizm'dir. Bu sonuncular Amerikan dış ve iç siyasetinde çok etkilidirler. Dinî gerekçelerle Amerika'daki birçok yahudi kuruluşu ve İsrail devletiyle yakın ilişki içerisindeyler. Dünyada yoğun bir misyonerlik faaliyet sürdürmektedirler. Cumhuriyetçilerin amerikanizmde, genellikle Avrupa'yı Amerika'ya bağımlı görme politikası söz konusudur; demokratlarınkinden ise Avrupa kendisiyle işbirliği yapılması zaruri tek partenerdir.

e) Küreselleştirme ve Türkiye

Küreselleştirmenin kuskacında en çok bulunan ülke, Türkiye'dir. 1946 yılında Marshall yardımıyla Türkiye fiilen kendisini küreselleştirmeye kaplıran ülkedir ve daha sonra küreselleştirmeci gücün kurduğu her uluslararası örgüte üye olmakla o günden bugüne her gün biraz daha bu bataklığa saplanmaktadır. Nelson A. Rockefeller'in 1956 yılında ABD başkanı Eisenhower'a yazdığı gizli mektupta bakınız ne deniyor:

"... Bağdat Paktı'nın, kağıt ve harita üzerinde iyi bir görünüş arz ettiği doğrudur. Zira bu pakt, Ortadoğu'nun dört ülkesini, bizim çıkarlarımıza uygun düşen bir pakt içinde toplamaktadır. Bu ülkeler, komünist dünyanın güney sınır çizgisi üzerinde bulunmaktadır. Ayrıca, kıymetli stratejik hammadde rezervlerine ve kalabalık insan gücüne sahiptirler. Bağdat Paktı üyesi olan Türkiye, aynı zamanda NATO yoluyla bizim savunma sistemimize bağ-

lanmıştır... (Bağdat Paktı'nı ve SEATO'nun o günkü yapısını ve işlevini yeter-siz bulan Rockefeller şöyle devam ediyor.) ... Bizim politikamız hem global, yani dünyanın bütün kara parçalarını kapsayan, hem de total olmalıdır. Yani politik, askerî, ekonomik, psikolojik tedbirleri ve özel metotları bir bütün içinde bir araya getirmelidir. Başka bir deyişle, yapılacak şey, atlarımızın hep-sini bir tek arabaya koşturmak.

Görüşümü daha iyi ortaya koyabilmek için, yüzeysel de olsa dış politika-mıza ait birkaç ilkenin, Avrupa ve Asya'da nasıl uygulandığını tahlil etmeye çalışacağım. Bilindiği gibi, Avrupa'da ekonomik yardımla işe başladık. Mars-hall planı olmasaydı NATO'nun kurulması mümkün olamazdı. Marshall pla-nıyla gerçekleştirilen şey, baskının her çeşidinin kullanıldığı, koordine bir dış politika sağlamak oldu. Bu politika umduğumuz ve planladığımız gibi sağ-lam bir askerî paktın kurulmasına götürdü...

Düşüncelerimin pratikteki en somut örneği, hatırlayacağınız gibi, bizzat meşgul olduğum İran tecrübesidir. Ekonomik yardımı harekete geçirerek İran petrolüne el koymayı başardık ve bu ülkenin ekonomisine yerleştik. ... Hali-hazırda, İrah Şâh'ı elçimize danışmadan hükümetinde herhangi bir deği-şiklik yapmaya bile cesaret edememektedir..

Bu ilkelere hareketle, Amerikan iktisadî yardımının yapılacağı ülkeleri üç grupta toplamayı teklif ediyorum... Birinci gruba bizimle dost olan ve bize uzun süreli, sağlam askerî paktlarıyla bağlanmış olan antikomünist hükü-metlerin iktidarda olduğu ülkeler girer. Bu ülkelere yapılacak yardımlar ve açılacak krediler öncelikle askerî nitelikte olmalıdır. Oltaya yakalanmış balı-ğın yeme ihtiyacı yoktur. Bu noktada Dışişleri Bakanlığı ile aynı fikirdeyim, genişletilmiş iktisadî yardım, örneğin Türkiye'ye, bazı hallerde düşünüle-nin tersi sonuçlar verebilir. Yani bağımsızlık eğilimini artırıp, mevcut askerî paktları zayıflatabilir. Bu tip ülkelere, Türkiye gibi, doğrudan doğruya ikti-sadî yardım da yapılabilir, ama bu ancak bize uygun ve bağımlı hükümetle-ri iktidarda tutacak ve bize düşman muhalifleri zararsız bırakacak biçim ve miktarda olmalıdır..."⁸

Nelson A. Rockefeller'in bu ifadeleri, hiçbir yoruma bile mahal bırakma-dan küreselleştirmenin ne olduğunu, özeld de Türkiye'nin küreselleştir-menin ne denli kuskacında olduğunu göstermeye yeter. Gerçekten de Tür-kiye, 1946 yılından itibaren gerçek Atatürkçülük çizgisinden hızla uzaklaş-tırılarak, bugün büyüme hızı -4'lere, işsizlik ve fukaralık hızı sürekli yükse-len bir ülke haline getirilmiştir. Yaşanan askerî darbeler, sağ-sol çatışmalar-ı, dinî-etnik çatışmalar, ödenmez durumdaki dış borçlar, derin devlet vb. şeyler, küreselleştirmeci gücün iktidarlara yaptırdıkları şeylerdir. Türkiye'-de yakın geçmişte yaşayan herkes bilir, her iktidar işbaşına geldiğinde halka yaptığı söylemlerin hep aksini yapmıştır.

20 Ekim 1957 tarihinde Taksim'de Celâl Bayar: "30 yıl sonra Türkiye, küçük bir Amerika olacaktır" diyordu ve hakikaten 30 yıl sonra 1985'lerde

8 Değer (M.E.): Oltadaki Türkiye, Çınar Yayınları, 1993, s. 339-346; Nebiler (H.) ve Parlar (S.): Petrolün Ekonomi Politikası, Sarmal Yayınevi, 1996, s. 135-142.

Turgut Özal "Türkiye'yi küçük Amerika yapacağız" dedi. Saf vatandaşlar bu sözlerden Türkiye'nin gelişip Amerika gibi güçlü bir ülke olacağını anlamıştır. Halbuki bu, yerli iktidarlar aracılığıyla Türkiye'nin Amerika tarafından yönetilme anlamını taşıyordu. Özellikle 1987'den bu yana Süleyman Demirel'den Ecevit'e kadar birçok hükümet veya devlet idare etmiş kişiler bile zaman zaman Türkiye'nin dışarıdan yönetildiğini itiraf etmişlerdir⁹. Çünkü tecrübe konuşmuştur.

2. Dünya Savaşı sonrası ABD'nin Türkiye'yi nasıl görmek istediğini, 1946 tarihli meşhur Thornburg Raporu'ndan şu alıntılarla anlatalım ve ibretle düşünelim:

"... Türkiye'nin ağır sanayi kurması gerekli değildir. Karabük Demir ve Çelik Fabrikası tasfiye edilmelidir. Yine Türkiye uçak, makine ve motor projelerini iptal etmeli, bu tür yatırımlara yönelmemelidir. Sanayi bırakılmalı, tarımla kalkınmaya yönelinmelidir. Demiryolları yerine karayolları yapılmalıdır. ... Tüm bunlar için gerekli sermaye ABD tarafından verilecektir. ... Esas itibarıyla ziraatçı olan ve ziraat için gerekli olan çelik saban ve sair malzeme yi henüz yapamayan bir memleketin lokomotif inşâ etme arzusu mevsimsizdir. Türk makamları bu şekilde düşündükleri müddetçe dolarlarımızın ve bu gibi makineleri imal edecek malzemelerimizin vatanımızda kullanılması daha iyi olacaktır. ... Uçak ve dizel motorlarıyla sair girift makineler imâli için Ankara'da bir fabrika tesis etmek tasavvuru da aynı sınıfa dahil edilebilir. ... Bu gibi tasavvurları hazırlayan veya mütalaa eden kimselere Amerikalılar iyi mesai arkadaşı nazarıyla bakmayacakları gibi, memleketin malî kaynaklarını böyle projelere tahsis eden bir hükümetin de yabancı sermayedarlara itimat telkin ettiği iddia olunamaz..."

Gerçekten Türkiye, bu ve benzeri raporlar doğrultusunda idare edilmiştir; Demokrat Parti'nin 01.08.1951 tarihinde ve 5821 sayılı "Yabancı Sermaye Yatırımlarını Teşvik" yasası bugüne dek hükümetlerin gündeminden inmemiştir; şimdi AKP hükümeti de benzer bir yasayla uğraşmaktadır. 57. DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti de maalesef ABD emriyle başta Pamuk ve Tütün gibi tarım ürünlerine koyduğu kota ile Türkiye'yi artık tarım ülkesi bile olmaktan çıkarmıştır.

Türkiye ve AB. konusuyla ilgili de birkaç söz söyleyelim. 1985'den bu yana çeşitli vesilelerle yazdığımız gibi, AB. Türkiye'yi tam üyeliğe kabul etmeyecektir. Aslında AB.'nin kimliği baskın masonik ve küreselleştirmeci bir zihniyet olmasına rağmen, Türkiye'yi AB.'ye tam üye yapmayacaklardır. Zira zaten Türkiye her gün artan bir hızla bu gücün kısılcasına girmektedir. Ayrıca başka önemli nedenler de vardır. Avrupalılık konusunda bir yandan Avrupa masonik güçler arasında farklı görüşler vardır ki, bunlardan bazıları Türkiye'yi Avrupa'da görmek istememektedirler. Diğer taraftan Avrupa'da İslâm'ın yayılması ve müslüman nüfusun artacağı gerekçesiyle ne Vatikan

9. Örneğin Ecevit, Aktüel (1-7 Nisan 1995) dergisine verdiği bir demecinde Türkiye'nin dışarıdan yönetildiğini söylüyor.

ne de hıristiyan siyasi otoriteleri ve partileri Türkiye'nin AB.'ye üye olmasını istemektedir. Ayrıca Amerikan-İsrail işbirliği de, Ortadoğu'da oluşturacakları yeniden yapılanmalar için Türkiye'nin Avrupa'ya üyeliğine esasında karşıdır- lar. Her zaman olduğu gibi, Avrupa Birliği, fırsattan istifade ile daha fazla tavizler koparmak için Türkiye'yi oyalama siyasetiyle avutmaktadır.

Dolayısıyla, Atatürk'ten sonra işbaşına gelen her hükümet az veya çok küreselleştirmeci gücün hükümeti olmuştur. Bugün Türkiye için maalesef söylenebilecek tek söz Goethe'nin şu meşhur sözüdür: "Hür olmaksızın ken- dini hür sanandan daha bahtsız köle olamaz."

Sonuç: Küreselleştirmenin Geleceği

Küreselleştirme bugün büyük bir hızla devam etmektedir; ancak yakın vadede olmasa bile gerçekte küreselleşmeyi bekleyen biri dahilî, diğeri har- ricî iki nedenden doğacak bazı tehlikelerden söz edilebilir. Dahilî neden, ile- ride dinî ve ideolojik gerekçelerle siyonist güç ile amerikancı hıristiyan ve evanjelist güç arasında bir menfaat çekişmesi ortaya çıkabilir; böylece de güçler arasında bir ayrışma söz konusu olabilir.

Haricî neden ise dünyada özellikle Avrupa ve Amerika'da geniş halk kitlelerinin uyanışı küreselleştirmeye karşı bir güç olabilir. Nitekim, zaman zaman Avrupa ve Amerika'da, şimdilik marjinal de olsa bazı protesto ey- lemleri görülmektedir. İslâm ve diğer üçüncü dünya ülkelerini hesaba kat- mazzsak, devletler olarak özellikle AB devletlerinin, Rusya'nın ve Çin'in tu- tumları önem arz etmektedir.

Avrupa Birliği'nin etkin gizli bir masonik kimliği varsa da, klasik avru- palılık ve hıristiyanlık kimliği de hesaba katılır bir önemi hâizdir. AB, özel- likle idarecilerinin taşıdığı bu gizli kimlikle, şimdilik küreselleştirmeci güç- lere ya doğrudan ya da dolaylı destek sağlamaktadır. Ancak klasik avrupa- lılık -ki bunu genelde hıristiyan partiler siyaset olarak yürütmektedirler- ileride etkin basarsa şayet, küreselleştirmeci karşıtı bir blok oluşturabilir.

Rusya ve Çin'in durumu henüz belirsizdir. Rusya milliyetçilik ekseninde ya kendi başına yürüyebilir ya da Avrupa Birliği ile uzlaşabilir. Dolayısıyla Rusya'nın küreselleştirmeci güce karşıt olabilmesi, bu seçenekler ile AB'nin geleceğine bağlı gibi görünmektedir. Çin, görünüşte yaklaşık son on yıldan beri ABD ile iyi ilişkiler kurmaya çalışmaktadır. Bu açıdan bakılırsa ve Çin böyle giderse küreselleştirmeci gücün pasif bir müttefiği olabilir. Ancak Çin konusunda kesin bir şey söyleyebilmek için henüz erken.

Dolayısıyla küreselleştirmeci gücün geleceğini Avrupa Birliği ve Rusya- nın tutumları belirleyecektir. Elbette Türkiye için de bir şans var, fakat bu gidişle değil; maalesef AKP de aynı oyunun içinde hızlı bir şekilde yol almak- tadır. Türk insanının artık bilinçlenmesi gerekir.

Küreselleştirmeye, küreselleştirme diyerek eleştirel tanıtım yapmaya ça- lıştık; bazıları bunu abartılı ve komplocu görebilir; fakat sözümüzü Michael Parenti'nin şu tespitiyle noktalayalım: "... Bazı insanlar bu eleştiriyi komplo teorisi olarak reddetmektedir. Siyasete yön verenlerin bazen yalan söyledik- lerine ve güçlü çıkar gruplarının hizmetinde açıkça dile getiremedikleri prag-

maların sahibi olduklarına inanmamaktadırlar. Israrla, zenginlerin ve güçlülerin de tıpkı bizim gibi, maksatlı şekilde hareket etmediklerini söylemektedirler. Bu görüşe göre, iç ve dış politikalar, zenginlerin çıkarlarının korunmasıyla ilgili olmayan bir masum olaylar dizisidir. Kuşkusuz resmî görevlilerin yaratmak istedikleri izlenim budur. ... Kapitalist devletin politikalarının kurbanı olanlar, hamburger haline gelmek istemiyorlarsa, katlandıkları şartların sadece masum ahmaklıkların ve kasıtlı olmayan sonuçların yarattığı bir serencam olmadığını kabul etmek zorundadırlar..."¹⁰

10 Parenti (M.): İmparatorluğa Karşı, Kaynak Yayınları, 1996, s. 155.